

LA BLOCOSFERA CATALANA

Mercè Molist*

Els blocs són actualment el fenomen més emergent i popular a Internet. Ho demostren les xifres: cada cinc mesos, es dobla el nombre de blocs al món. La comunitat lingüística catalana no n'és una excepció. En pocs anys, des del 1999, han sortit blocs en català com bolets, de les més diverses temàtiques i autors, des de persones desconegudes fins a polítics, cantants i escriptors famosos. Aquesta revolució ha estat possible gràcies a l'aparició de serveis gratuïts d'allotjament i creació de blocs, que faciliten molt la tasca de mantenir un bloc i permeten que pugui fer-ho una persona sense coneixements tècnics, i també els directoris *Catapings* i *Bitàcoles.net*, que ofereixen un punt de partida per localitzar els blocs en català. Aquests serveis són la columna vertebral de la blocosfera catalana, que alguns anomenen catosfera i que es basa majoritàriament en el voluntariat: ningú no hi guanya diners i tot es fa per vocació. Encara que la catosfera no té la gran influència social i política que han aconseguit els blocs als Estats Units, s'hi acosta cada dia més, aprofitant un forat clau a Catalunya: la manca de mitjans de comunicació en català.

Sumari

1. Introducció
 2. *Weblog? Dip? Blog? Bitàcola? Bloc?*
 3. «Mireu què he trobat»
 4. Petita història de la blocosfera catalana
 5. Serveis per als blocs catalans
 6. Qui són aquests blocaires?
 7. La catosfera
 8. A manera de conclusió
-

* Mercè Molist és periodista i escriptora.

1. Introducció

Hi ha més de catorze milions de persones a tot el món que tenen un bloc a Internet. Dues vegades la població de Catalunya. Cada dia s'obren 80.000 nous blocs arreu del planeta.¹ Ho diuen les estadístiques, encara que, a Internet, les estadístiques no són de fiar, per ser com és un territori sempre canviant, amb zones que no veuen mai la llum. Unes altres dades, recollides pel cercador de blocs Technorati, asseguruen que al món hi ha, com a mínim, més de 20 milions de blocs. Podeu triar les dades que us vinguin més de gust.

I, malgrat això, aquests números ja no seran veritat a l'hora que el lector o la lectora llegeixin aquestes línies. Hi haurà molts més blocs al món. Segons un dels estudis més recents sobre el tema, realitzat per l'equip de Technorati i publicat a Sifry's Alerts,² el nombre total de blocs es duplica cada cinc mesos, des de fa tres anys. Això vol dir que, en tres anys, la blocosfera ha crescut trenta vegades. I, com que cada dia neixen com a mínim 70.000 blocs, ens trobem que n'apareix un de nou cada segon. Més dades vertiginoses: diàriament s'escriuen entre 700.000 i 1,3 milions d'articles que es publiquen als blocs de tot el món, un fet que representa 33.000 articles per hora, 9,2 cada segon.

2. Weblog? Dip? Blog? Bitàcola? Bloc?

Només amb aquestes xifres es pot veure que som davant d'una explosió de gran magnitud, difícil de quantificar al mil·límetre i també difícil d'explicar perquè, per començar, poca gent està d'acord sobre què és un bloc. A Catalunya, a més a més, hi ha la dificultat afegida de com se n'ha de dir: en anglès en diuen *weblog* i, en català, fins no fa gaire el TERMCAT ho traduïa com a *diari interactiu personal*, que va donar lloc a l'acrònim «dip». Una traducció molt criticada, perquè s'allunyava excessivament de la paraula original en anglès i no es corresponia exactament amb la definició de *weblog*. Finalment, l'octubre del 2005, el TERMCAT rectificava i decidia una nova traducció: *bloc*,³ per anomenar el mitjà, i *blocaire*, per anomenar la persona que publica en aquest mitjà, que en anglès es diu *blogger* o *weblogger*. Aquesta decisió ha portat també polèmica, ja que alguns no consideren que es pugui comparar un bloc —un bloc de notes de paper— amb un *weblog* i, per tant (o per costum), continuen parlant de *weblog*, *blog* o també *bitàcola*. Al llarg d'aquest text el lector veurà que les persones implicades utilitzen indistintament aquests termes.

Posats més o menys d'acord sobre com s'ha d'anomenar, cal consensuar de què estem parlant. El TERMCAT proposa una definició de bloc:

¹ <http://news.com.com/2310-10784_3-0.html>. Tant aquesta URL com la resta de les que figuren en aquest article han estat comprovades entre el 20 i el 30 de novembre de 2005. S'indiquen les que no han estat accessibles. Les afectades pel canvi de *lamevaweb.info* a *blocat.com*, s'han comprovat el 6 de febrer de 2006, data en que també s'han recomprovat les URL no accessibles en la precedent comprovació. A partir del 13 de febrer de 2006, a punt d'anar a impremta aquest número de Coneixement i Societat, s'ha iniciat el registre dels dominis .cat; és previsible que molts, si no tots, els blocs catalans citats en aquest article canviïn el .net pel .cat en les properes setmanes o mesos.

² <<http://www.sifry.com/alerts>>.

³ <http://www.termcat.net/termgia/termnorm/fitxes/2/295356_36.html>.

«La pàgina web, generalment de caràcter personal o poc institucional, amb una estructura cronològica que s'actualitza regularment i que presenta informació o opinions sobre temes diversos.»

Des de l'aparició d'aquesta nova forma de publicació a Internet, a finals dels anys noranta, ha estat contínua la discussió sobre què és i què no és un bloc. Ras i curt, un bloc és un web on una o més persones publiquen regularment enllaços a altres llocs d'Internet, comenten notícies o expliquen la seva vida. Cada nova entrada s'anomena *article* (o *post*, de l'anglès). Els articles s'ordenen cronològicament, a dalt els més recents i, com més avall, més antics. La majoria de blocs permeten que els lectors hi posin comentaris, que a vegades generen discussions més interessants que l'article que les ha generat.

Un bloc és un web on una o més persones publiquen regularment enllaços a altres llocs d'Internet, comenten notícies o expliquen la seva vida.

L'estructura bàsica del bloc és una part central, on es publiquen els articles, i diverses seccions on no falten l'arxiu d'articles publicats i una llista d'altres blocs que el blocaire considera interessants i recomana als seus lectors. Hi ha blocs que només publiquen enllaços; altres que només publiquen textos; altres, tires còmiques; altres, fotografies («fotoblocs»); altres publiquen arxius d'àudio («audioblocs» o *podcasts*), i alguns publiquen de tot.

En cinc anys, l'univers dels blocs ha viscut una mena de *big bang* que ha fet créixer tota mena de serveis al seu voltant, com ara els llocs que ofereixen espai gratuït i eines molt fàcils per crear el bloc propi, altres que avisen cada cop que un bloc que ens interessa ha estat actualitzat, els cercadors de blocs com ara *Technorati* o *Google Blog Search*, que ha aparegut fa poc temps. Regularment i arreu del món s'organitzen premis als millors blocs, comença a haver-hi gent que munta negocis al seu voltant i fins i tot han sorgit nous fenòmens socials, com ara les persones acomiadades de la feina per haver dit coses inconvenients al seu bloc. La contrapartida: organitzacions com ara l'*Electronic Frontier Foundation*⁴ i *Reporters Sense Fronteres*⁵ han publicat manuals i guies per a les persones que vulguin mantenir un bloc anònimament i sense por a represàlies polítiques o laborals.

Una de les definicions més encertades de què és un bloc la dona *Technorati*:⁶ «És un diari personal al web. Els blocs mostren opinions i temes tan diferents com la gent que els escriu. Alguns són molt influents i tenen una gran quantitat de lectors, mentre que altres estan concebuts només per a un cercle de família i amics. El poder dels blocs és que permeten que milions de persones puguin publicar fàcilment les seves idees i que milions més puguin fer-hi comentaris. Els blocs són un mitjà dinàmic, fluid, més semblants a una conversa que no pas a una biblioteca. En comptes de ser consumidors passius de la informació, cada vegada hi ha més usuaris d'Internet que s'estan convertint en participants actius. Els blocs permeten que cadascú tingui una veu.»

L'enciclopèdia lliure en anglès *Wikipedia*⁷ té una definició força extensa del bloc, que la seva

⁴ <<http://www.eff.org/Privacy/Anonymity/blog-anonymously.php>>.

⁵ <http://www.rsf.org/rubrique.php3?id_rubrique=542>.

⁶ <<http://technorati.com/about/>>.

⁷ <<http://en.wikipedia.org/wiki/Blog>>.

germana, la *Viquipèdia catalana*, resumeix molt bé:⁸ «Un *weblog* (també anomenat *blog*, bloc, dip o bitàcola) és un espai personal d'escriptura a Internet. Es pot definir com un diari *online*, un lloc web que una persona utilitza per escriure periòdicament. Un *weblog* està dissenyat perquè, com en un diari, cada article (*post*) tingui data de publicació, de tal manera que la persona que escriu i les que llegeixen poden seguir un camí de tot el que s'ha publicat i editat. Es poden classificar segons diferents tipus: el més popular és el de l'adolescent que explica els detalls de la seva vida. Abans els diaris s'amagaven sota el llit, ara es publiquen a Internet. Un altre tipus de *weblog* amb molta més incidència és el de l'expert sobre un tema. Hi ha moltes persones que utilitzen els seus *weblogs* per transmetre els seus coneixements d'expert. D'aquesta manera, a part de beneficiar tota la comunitat, també aprofiten per guanyar notorietat. Els *weblogs* polítics també són molt populars, des de candidats a campanyes electorals fins a gent que aprofita el bloc per explicar el sentit del seu vot. És habitual veure debats molt vius entre diferents *weblogs* o grups de *weblogs*, amb la qual cosa es facilita la participació dels ciutadans en el debat democràtic públic. Els *weblogs* professionals no són menys importants. Hi ha grups de professionals que es coordinen o expliquen els seus projectes a través de les bitàcoles. Això sol ser molt habitual en projectes de programari lliure. Finalment, també s'han de comentar els *weblogs* que simplement donen informació talment fossin un diari tradicional.»

Una altra definició la dona Enric Gil al seu estudi *Blogosfera: les bitàcoles i l'audiència*, la primera

recerca feta des de Catalunya sobre aquest tema: «El terme s'utilitza actualment per designar els llocs web majoritàriament personals que ofereixen un seguit de continguts organitzats cronològicament, aspecte que resulta essencial en la descripció del nostre artefacte, ja que allò que converteix un lloc web en un bloc és l'organització dels continguts segons el moment del temps en què van ser escrits. [...] En les bitàcoles, el temps és un element essencial, puix que es fa present pertot: hora i/o data de transmissió d'un *post*, calendari per mesos amb la indicació dels dies en què s'han produït intervencions, presència d'enllaços permanents per dies (*permalinks*), hora i data dels comentaris, arxius ordenats cronològicament, etc. Aquesta inserció en el temps, heretada del seu caràcter primigeni de registre, defineix un nou espai de publicació en línia que té punts en comú amb el periodisme.»⁹

Gil explica l'existència bàsica de dos tipus de blocs, que tenen l'origen en la mateixa història d'aquest moviment: «Resulta aclaridora la distinció de Branum entre el que ell anomena *filter-style* (estil de filtre) i el *free-style* (estil lliure).¹⁰ El primer tipus, més antic, posa èmfasi en els enllaços a diferents llocs web (que ofereixen articles i altres continguts o recursos d'interès) filtrats per l'autor, que actua com a intèrpret de la xarxa global des de la seva localitat: es tracta d'una prenavegació que ofereix una selecció dels llocs que poden ser visitats preferentment [...]. Per altra banda, l'estil lliure es basa menys en el món exterior i més en el món interior de l'autor, amb modalitats que abasten des del diari tradicional fins a valoracions diàries del que succeeix al món, menys intimistes.»

⁸ <<http://ca.wikipedia.org/wiki/Weblog>>.

⁹ GIL, 2005.

¹⁰ BRANUM, 2001.

3. «Mireu què he trobat»

Efectivament, els primers *weblogs* eren llistes cronològiques d'enllaços cap a webs, amb algun comentari de l'autor. L'essència d'un *weblog*, terme inventat el 1997 per Jorn Barger per donar nom a una de les pàgines del seu web *The Robot Wisdom Pages* destinada a oferir enllaços d'interès en renovació permanent,¹¹ era la frase «Mireu què he trobat», una manera de filtrar l'ingent nombre de continguts que ja llavors començaven a omplir el web. El 1999, Peter Merholz popularitzava la versió abreujada, *blog*, en convertir la paraula *weblog* en la frase «*we blog*» (nosaltres fem bloc).¹² Aquell any, el moviment començava a estendre's amb força als Estats Units i just naixia a Catalunya.

Els precursors més directes dels blocs van ser les seccions «*What's new*» («Què hi ha de nou») que solien tenir els primers webs d'Internet, on s'explicaven, cronològicament, les novetats al web o a l'equip que el feia funcionar.

Els precursors més directes dels blocs van ser les seccions «*What's new*» («Què hi ha de nou») que solien tenir els primers webs d'Internet, on s'explicaven, cronològicament, les novetats al web o a l'equip que el feia funcionar. El 1994 hi havia gent als Estats Units, com ara Justin Hall, que començava a experimentar amb la idea del bloc,

quan encara no se li havia donat aquest nom.¹³ Un altre històric, Dave Winer, començava un bloc el 1996, que després d'un parell de canvis de noms es va convertir en el llegendari *Scripting News*.¹⁴ Al mateix temps, naixien altres blocs històrics com ara *Robot Wisdom Weblog* o *Cam-World*. Una de les contribucions més importants de Winer va ser posar a punt un servidor perquè cada cop que un bloc s'actualitzés li enviés una notificació; d'aquesta manera, només calia seguir el web d'aquell servidor per saber quan hi havia novetats als blocs. Aquesta és, encara avui, l'estructura que segueixen serveis com ara *Bitàcoles.net* i *Catapings*.

El 1999, mentre que a Catalunya només els més iniciats sabien què era un bloc, als Estats Units començava una explosió sense aturador, atida per l'aparició de serveis, com ara *Blogger*¹⁵, que oferien espai gratuït als i les internautes per publicar els seus propis blocs, d'una manera molt fàcil i automàtica: només cal crear un compte, triar una aparença i un nom per al bloc, escriure un article i prémer el botó d'enviar. A l'instant apareix publicat. Això va provocar no tan sols que la publicació mitjançant blocs es democratitzés i molta gent hi pogués accedir, sinó també un canvi en l'estil dels blocs: es va passar del bloc que publicava enllaços al bloc on l'autor explicava la seva vida i reflexions, ja que era molt més fàcil escriure què t'havia passat el cap de setmana que no pas cercar enllaços interessants per aportar contingut.

El 2001, als Estats Units, els blocs creixien no solament en nombre, sinó també en influència. Van aparèixer blocs especialitzats en política que

¹¹ <<http://www.robotwisdom.com/index.html>>.

¹² Ho explica ell mateix a: <<http://www.peterme.com/archives/00000205.html>>.

¹³ POLLOCK, 2001.

¹⁴ Ho explica ell mateix a: <<http://oldweblogscomblog.scripting.com/historyOfWeblogs>>.

¹⁵ <<http://www.blogger.com/>>.

generaven grans controvèrsies, algunes de les quals arribaven als mitjans de comunicació i fins al mateix Congrés. La *Wikipedia* explica: «Un dels fets més significatius va ser la guerra d'Iraq, on es van veure blocaires de dretes i esquerres mostrant punts de vista mesurats i apassionats. Els blocs que donaven notícies sobre l'Iraq van esclatar amb una gran popularitat. Polítics establerts, com Howard Dean i Wesley Clark, van utilitzar també els blocs per explicar les seves opinions. La guerra de l'Iraq va ser la primera guerra bloc. També d'una altra manera: els blocaires iraquians van guanyar molts lectors i un, Salam Pax, fins va publicar un llibre amb el que havia escrit al seu bloc. Els soldats que eren a la guerra també feien blocs.»

El 2004, tota mena de polítics nord-americans tenien el seu propi bloc. Alguns mitjans de comunicació publiquen avui dia seccions especials on segueixen el que es diu als blocs més rellevants, i els blocaires més coneguts solen aparèixer en programes de ràdio i televisió. A les convencions demòcrata i republicana del 2004 es va permetre l'entrada de blocaires amb credencials com les dels periodistes. El gener del 2005, la prestigiosa revista *Fortune* destacava els noms de vuit blocaires com a persones que el món dels negocis «no pot ignorar».

Aquest moviment ha estat creat per persones que, tot i estar aïllades físicament, no ho estan mentalment ni espiritualment. De la paraula *bloc* ha sorgit la blocosfera, com a conjunt dels blocs i la cultura que generen. Antonio Fumero, estudiós del fenomen, diu a l'article «¿Existe una blogocultura?»:¹⁶ «La blocosfera es perfila com un àmbit cultural amb entitat pròpia [...]. Destaca

la voluntat de compartir, un fet que implica la interactivitat, la possibilitat de contribuir i la necessitat de conèixer l'opinió dels altres. És una comunitat convençuda de la universalitat del coneixement [...] que demana la pluralitat de les fonts d'informació [...]. Viuen la cultura de la velocitat, immersos en un sistema dominat per l'economia de l'atenció. Comparteixen un cert caràcter meritocràtic de l'ètica *hacker*, que es manifesta en una necessitat marcada de reconeixement de la seva tasca. Solen ser membres de diferents comunitats de superusuaris [...] i, el que és més important, hi ha un codi compartit, hi ha una manera d'escriure als blocs, diferent de la literària i la periodística, marcada per la hipertextualitat i la immediatesa del format.»

Les semblances entre el blocaire i el periodista són moltes i això provoca, des de fa anys, discussions apassionades on alguns afirmen que l'única forma possible de mitjà de comunicació a Internet és el bloc i que cal que els mitjans tradicionals es reciclin, mentre que altres afirmen que hi ha lloc per a tothom i critiquen que al bloc li manquen punts com ara la credibilitat. Un corrent imperant avui dia és que els blocs practiquen un «periodisme de codi obert», amb la qual cosa fan una semblança entre els programes informàtics propietaris, de codi tancat i de pagament, i els programes lliures, de codi obert i sovint gratuïts.

Víctor Abellón ha escrit un interessant assaig¹⁷ sobre els blocs com a mitjans de comunicació, on afirma que s'assemblen més a una conversa sense fi que no pas a un diari: «El que més valoren els lectors de blocs, a banda del talent del seu autor, és que els blocs tracten temes que no surten als mitjans tradicionals, ofereixen una visió més com-

¹⁶ FUMERO, 2005.

¹⁷ ABELLÓN, 2005.

pleta i amb més rapidesa. [...] Segons un estudi, el 61 % de lectors de blocs afirmen que els llegeixen perquè pensen que els autors tenen un grau més elevat d'integritat. [...] Tot i que és cert que la instantaneïtat de la blocosfera redueix la vida de la informació a nanosegons, la repicada continuada de les bitàcoles pot mantenir un tema a l'actualitat molt més temps que el cicle del periodisme tradicional. [...] L'impacte cultural més important de les bitàcoles és que han trencat la barrera que tradicionalment separava els consumidors dels productors de la informació. Els lectors són també una redacció on s'absorbeixen, es remesclen i es republicuen idees.»

Les característiques de la blocosfera catalana coincideixen força amb aquesta descripció. Hi ha molt pocs estudis sobre la comunitat blocaire catalana i, encara menys, estadístiques. De tota manera, el perfil dels blocaires catalans no és gaire diferent del dels blocaires hispanos, que també tenen poques recerques que els analitzin. Per iniciativa d'alguns blocaires espanyols, els darrers anys s'han fet un parell d'enquestes^{18,19} força definidores i que es poden adaptar al panorama català.

Aquestes dades destaquen que la majoria de blocaires són homes i menys d'un terç, dones. Les edats més típiques van dels vint als vint-i-sis anys i solen ser veterans i veteranes de la xarxa, amb cinc o més anys de vida internauta. Més de la meitat no fa ni un any que tenen el bloc en marxa i la

majoria coneix altres blocaires, personalment o virtual, un fet que provoca el caràcter de xarxa de la blocosfera, amb línies creuades de blocs que es referencien i es comenten els uns als altres. Quant als lectors de blocs, prefereixen els blocs tipus diari personal, que són els més comuns, seguits pels blocs tecnològics.

4. Petita història de la blocosfera catalana

La història de la blocosfera catalana és obscura i plena de llacunes. Els primers, o els que més aviat es feren notar, van ser els blocs col·lectius de temàtica tecnològica. Un bloc col·lectiu és aquell on tothom pot enviar articles, que són seleccionats per un equip de moderadors. El 1998 naixia el bloc bilingüe *Bulma* (Bergantells Usuaris de GNU/Linux de Mallorca i Afegitons),²⁰ un bloc de contingut tecnològic que, en un any, va créixer el 3.000 % i que actualment és el bloc tecnològic més popular dels Països Catalans, amb 25.000 visites al dia. Darrere seu van venir els blocs de *Cat-linux*,²¹ de l'Associació d'Usuaris de Java de Catalunya²² i de l'Associació de GNU/Linux de la Universitat Politècnica de Catalunya,²³ nascuts el 2000, i els blocs de *Caliu* (*Catalan GNU/Linux Users*)²⁴ i *PuntBarra*,²⁵ nascuts el 2002. També especialitzat en temes tecnològics, tot i que no col·lectiu sinó d'un sol autor, el 2002 naixia *Eines*.²⁶ Tots es mantenen encara en funcionament.

¹⁸ <http://tintachina.com/archivo/cat_j_encuesta_webbloggers.php>.

¹⁹ <http://www.martinalla.com/article.php3?id_article=171>.

²⁰ <<http://bulma.net/>>.

²¹ <<http://www.cat-linux.com>>.

²² <<http://www.aujac.org/>>.

²³ <<http://linuxupc.upc.es>>.

²⁴ <<http://caliu.info/>>.

²⁵ <<http://puntbarra.com/>>.

²⁶ <<http://www.eines.info/>>.

Al costat dels blocs tecnològics van sorgir altres blocs col·lectius de temàtica social i política, com ara *Racó català*, el 1999. I començaren a néixer també els blocs personals. El 1999 apareix *El forat*, de Sergi Llorens, el primer bloc personal en català de què tenim notícia. El 2001 naixia *Notes al marge*, de Carles Miró, i el 2002, *Les paraules i els dies*, de Teresa Amat, ambdós desapareguts. El 2002 també apareixien els encara actius *Un poc de blog*,²⁷ de l'eivissenc Andreu Coll, *S'illot*,²⁸ del també eivissenc Pere Marí, i *Flop*.²⁹ Laia Gargallo, autora del bloc *La Flaneuse*, recorda: «El primer bloc en català que vaig descobrir va ser el d'en *Flop*. Ell em va fer veure que hi havia més blocs en català. Fins llavors, només n'havia trobat en castellà. Els directoris de *weblogs* hispànics no deixaven que hi figuressin els que escrivien en català.»

Sergi Llorens explica: «Recordo quan érem quatre o cinc webs amb format d'això que ara es diu *weblog* i que ens coneixíem tots. Un bon dia, van aparèixer un parell de webs personals més elaborades, que tenien moltes visites, i van començar a sortir *weblogs* com bolets. Tots en castellà, és clar, i només podien fer-los gent amb coneixements, perquè aleshores no hi havia totes les facilitats dels últims anys. El primer *weblog* que recordo en català va ser *Gumets*; també el bloc de l'Albert abans de crear *Diària*,³⁰ *Realitats i miratges*³¹ i un parell que ja no hi són.»

L'arrencada dels blocs catalans no comença fins al 2003, quan neixen la majoria de serveis en català d'allotjament de blocs i directoris, i és el 2004 quan hi ha l'explosió. Ho explica Jordi Torà, de *Gumets*: «El directori de blocs *Bitàcoles.net*, que va aparèixer

el 2003, va donar un impuls molt fort al fenomen. No només en quant a indexació per primera vegada de blocs exclusivament en català, sinó pel fet de fer conèixer l'existència d'aquests. Va ser un índex que va fer reconèixer per primera vegada la potència dels blocs en català. Al principi, recordo que es podien consultar tranquil·lament tots els blocs de la llista. Ara són moltíssims, és impossible. La deixadesa en què va caure aquest portal va propiciar que aparegués, a finals del 2004, *Catapings*, un altre índex de blocs en català que, en certa manera, va crear un segon cop a favor de la blocosfera catalana, amb molta més potència deguda a què la quantitat de blocs llavors era molt major. *Catapings* ara arrossega, com *Bitàcoles* en els seus temps, una certa deixadesa.»

I afegeix: «No m'atreviria a fer una aproximació del munt de blocs catalans que hi deu haver avui en dia, són incomputables, tot i que estic segur que no són tants com a vegades s'ha arribat a afirmar. Els blocs abandonats són molts i és normal: és tan fàcil obrir un bloc com tancar-lo. Però no passa res, encara que potser tardi una mica a fer el salt definitiu, això sembla imparable». Ningú no és capaç de dir amb certesa quants blocs catalans hi ha en actiu. L'única guia són els blocs que es posen en contacte (fan *ping*) amb *Catapings* i *Bitàcoles.net* cada cop que s'actualitzen, un fet que vol dir que estan vius. Actualment, uns 2.400 blocs en català avisen de les seves actualitzacions a *Catapings*, però cal tenir en compte que poden haver-n'hi molts més que no ho facin i que estiguin igualment actius. No és obligatori aparèixer als directoris de blocs per tenir un bloc, i encara menys si es vol portar en secret o amb discreció.

²⁷ <<http://andreu.coll.blogspot.com/>>.

²⁸ <<http://sillot.blogspot.com/>>.

²⁹ <http://sociflop.blogspot.com>.

³⁰ <<http://www.ficcio.com>>.

³¹ <<http://bloccat.com/22>>.

5. Serveis per als blocs catalans

La blocosfera catalana és petita i senzilla, si la comparem amb l'efervescència que es viu a la blocosfera de parla anglesa, però té els elements suficients per desenvolupar-se sense problemes. Hi ha dos directoris de blocs, que són *Bitàcoles.net*³² i *Catapings*.³³ «*Bitàcoles.net* va néixer el maig del 2003, quan no es sobrepassava el centenar de bitàcoles en català. Llavors, rebíem com a molt deu o dotze avisos d'actualització en un dia, ara en rebem més de cent diaris», explica Dani Prados. *Bitàcoles.net* va ser el primer servei d'aquest estil per a la blocosfera catalana: «Varem veure que en altres idiomes hi havia serveis similars i en català no, i varem pensar que calia posar-hi remei. L'empresa *Comunicatek.com* ens deixa les seves infraestructures i hi treballen els dos socis de *Comunicatek*, encara que des d'aquest any comptem amb un guix de col·laboradors que ens ajuden en les tasques de manteniment.» El novembre passat, *Bitàcoles.net* va rebre el primer premi en la categoria «Excel·lència en el tractament lingüístic en català» del Fòrum E-Tech.

Segons les darreres dades de Sifry's Alerts, entre el 2 i el 8% dels nous blocs que es creen al món són blocs brossa, creats només per oferir publicitat i barrejar-se maliciosament amb els blocs autèntics als grans directoris.

Dani Prados reconeix que, tot i que hi deu haver milers de blocs en català, és probable que la ma-

joria no estiguin actius o n'estiguin poc. Aquest és un dels grans problemes dels blocs: són fàcils d'obrir però mantenir-los és més complicat, perquè requereix una bona dosi de voluntat i tenir coses per explicar. Hi ha, doncs, unes altes taxes d'abandó que dificulten els recomptes estadístics. Un altre gran problema, diu Dani Prados, són els blocs brossa o blocs que només contenen publicitat: «El nostre funcionament és que, quan un bloc s'actualitza, ens envia un avís de notificació. Doncs bé, n'hi ha que aprofiten aquest mecanisme, sense ser en català ni tenir relació amb el tema, per enviar-nos avisos que no són més que publicitat, a veure si així poden sortir al nostre directori. Això provoca una degradació dels continguts i fins i tot algun col·lapse del servidor.»

Segons les darreres dades de *Sifry's Alerts*, entre el 2 i el 8 % dels nous blocs que es creen al món són blocs brossa, creats només per oferir publicitat i barrejar-se maliciosament amb els blocs autèntics als grans directoris. Alguns creadors d'aquests blocs falsos hi posen noms de blocs coneguts perquè, d'aquesta manera, quan algú faci una cerca a Internet amb el nom d'aquests blocs, aparegui el bloc publicitari. Les males pràctiques publicitàries les pateixen no tan sols els directoris de blocs, sinó també els blocs que permeten posar comentaris als seus blocs: no és gens estrany que robots especialitzats es dediquin a posar comentaris publicitaris que no tenen res a veure amb el bloc o l'article que comenten.

Són les aventures de cada dia a la blocosfera, de les quals participa, com a membre de ple dret, la comunitat catalana, on, diu Dani Prados, «hi ha un guix molt important de bitàcoles personals, que són difícils de classificar temàticament, i en falten

³² <<http://www.bitacoles.net/>>.

³³ <<http://www.catapings.com/>>.

d'especialitzades. Tampoc no hi ha gaires experiències empresarials al voltant d'aquest món, potser per la manca d'una massa crítica d'usuaris. El que sí que hi ha, i és la principal virtut de la catosfera, és la implicació que hi posa la majoria de gent.»

Aquesta implicació es veu clarament en un altre tipus de serveis que han sorgit els darrers anys i que continuen creixent, la majoria sense interès econòmic: els que ofereixen allotjament gratuït per a blocs i eines fàcils per crear-los i actualitzar-los. Els més populars en català són *Blocat.com* (abans *Lamevaweb.info*),³⁴ *Cibernautes*, els *Blocs de Balearweb*, *Lacomunitat.net* i els *Blocs de MésVilaweb*. Aquest darrer és l'única experiència de pagament.

*Cibernautes.com*³⁵ és un dels serveis d'allotjament més antics. Es va posar en marxa oficialment el 19 d'agost de 2003, de la mà de Marc Ordinas, que actualment en fa el manteniment en solitari, amb l'ajuda dels dissenyadors Simon Lepp i Albert Alomar. Diu Ordinas: «El tema del finançament és molt senzill: ho pago tot jo i així no dec res a ningú. Vaig muntar *Cibernautes* perquè en aquell moment no hi havia cap eina per fer blocs en català. Ara mateix tenim entre deu i vint mil visites mensuals i 532 blocs creats, però només un percentatge molt petit es segueix actualitzant.» El bloc més visitat a *Cibernautes* és el de Dídac López,³⁶ un dels pocs dedicats a la ciència en català. Marc Ordinas té un retret per a la blocosfera catalana: «M'agradaria que els blocs expressin més

eines estàndard, de manera que fos més senzill compartir recursos i continguts.»

*Lamevaweb.info*³⁷ va sortir a la llum pública l'agost del 2003. Avui té 2.769 blocs registrats, dels quals 500 són actius, i 50.000 visites al mes. És un servei mantingut en solitari per Jordi Salvadó, que explica: «Fins a principis del 2005 m'he fet càrrec de totes les despeses, però ara és impossible. L'alt nombre de visites ha fet necessària la contractació d'un servidor dedicat i el seu cost és elevat. Estem buscant algun tipus de publicitat o potser oferir serveis de pagament.» A *Lamevaweb.info*, com a la resta de la blocosfera, la majoria de blocs són de temàtica personal, i afegeix que són «una barreja de l'actualitat amb les pròpies vivències de cadascú. És un reflex del que pensa la societat. N'hi ha sobretot de política, música, cinema, humor, curiositats, filosofia.» Salvadó destaca *Missatge rebut*,³⁸ *Mek*,³⁹ *Gotes d'Isnel*,⁴⁰ *Quaderns*,⁴¹ *TagoMago*,⁴² *El diari vermell*,⁴³ *El declivi de Niqmad*⁴⁴ i *L'encant de les coses petites*.⁴⁵

Jordi Salvadó està content de no haver censurat mai el contingut de cap bloc, excepte els que esborra perquè algú els ha creat però no hi ha posat contingut: «En tota la història només hem tingut una denúncia amenaçant perquè tanquéssim un bloc, deien que tenia continguts il·legals, però, després d'haver-ho examinat, simplement es tractava de les típiques discussions polítiques.» L'entristeix, en canvi, l'actitud.

³⁴ El 14 de desembre de 2005, ja enllestit aquest article, en una demostració del caràcter canviant i dinàmic del món d'Internet, *lamevaweb.info* va canviar el nom pel de *blocat.com*

³⁵ <<http://cibernautes.com/>>.

³⁶ <<http://cibernautes.com/didaclopez/>>.

³⁷ <<http://lamevaweb.info/>>, canviat el 14 de desembre de 2005 per <<http://blocat.com/>>.

³⁸ <http://missatge_rebut.blocat.com/>.

³⁹ <<http://mek.blocat.com/>>.

⁴⁰ <http://gotes_disnel.blocat.com/>.

⁴¹ <<http://quaderns.blocat.com/>>.

⁴² <<http://tagomago.blocat.com/>>.

⁴³ <http://el_diari_vermell.blocat.com/>.

⁴⁴ <http://el_declivi_de_niqmad.blocat.com/>.

⁴⁵ <http://lencant_de_les_coses_petites.blocat.com/>.

tud d'alguns usuaris: «La gent no valora prou la tasca que es fa. Sobretot pel que fa a les exigències que moltes vegades es donen per suposades però que, en realitat, tenen un elevat cost en dedicació o econòmic, com la continuïtat perpètua del servei, el suport als usuaris o que el funcionament sigui sempre perfecte. No es té en compte que tot plegat funciona d'una forma altruista.» Quant a la blocosfera catalana, troba a faltar «un nexa comú per trobar els blocs, on estiguin categoritzats tots els que existeixen».

*Lacomunitat.net*⁴⁶ és un altre servei d'allotjament veterà. Va néixer l'11 de setembre de 2003, de la mà de Volom, dissenyador, i Karleskop, programador: «La nostra idea era que tothom pogués tenir un lloc per dir la seva, sense restriccions i amb pocs coneixements tècnics, i sobretot la llibertat de fer-ho en català. Tenim registrats 985 blocs, encara que molts, el 80 %, es creen perquè fa gràcia però després ho deixen córrer. La majoria són personals i algun de polític. Com que la màquina on allotgem els blocs, que paguem de la nostra butxaca, és fora de l'Estat espanyol, mai ningú no ens ha amenaçat amb censurar-nos per coses que s'hagin dit als blocs, però sí que hem rebut anònims.» Dels blocs de *Lacomunitat.net* destaca el *Blog de notes de Rigola*.⁴⁷

El 2004 apareixia un nou servei gratuït, dedicat a la comunitat de les illes Balears però obert a tots els blocs catalans: el *Bloc de Balearweb*,⁴⁸ que actualment allotja 162 blocs actius, entre els quals destaquen *Jutipiris*,⁴⁹ obra de l'escriptora menor-

quina Esperança Camps, el bloc del geògraf Climent Picornell,⁵⁰ el veterà bloc d'en *Potti*,⁵¹ *El lector híbrid*,⁵² de l'escriptor Miquel Bezares, l'anònim *Octubrines*⁵³ i els blocs de polítics com ara Cecili Buele,⁵⁴ Toni Roig⁵⁵ i Antoni Reus.⁵⁶ També aquest servei ha tingut algun problema per coses que es diuen als blocs, explica Elena Vera, l'administradora: «Algun usuari ha rebut alguna queixa formal per difamacions que es va solucionar amistosament.» Aquest és un tema que es repeteix al món dels blocs: la llibertat d'explicar el que es vulgui a vegades xoca amb la sensibilitat dels altres. Per això, cada cop més veus parlen de la necessitat d'una ètica⁵⁷ a l'hora d'escriure en un bloc.

6. Qui són aquests blocs?

Si la quantitat de blocs en català no és un fet que destaquï a la blocosfera global, sí que ho és la seva qualitat. Un viatge pels blocs catalans confirma la dita que som un país de lletraferits. Molts blocs personals són, en realitat, blocs de literatura escrita per persones anònimes, que expliquen de belles formes els seus pensaments, inquietuds, coses del dia a dia, i no s'espanten a l'hora de crear poesia. Som també un país d'artistes: el percentatge de blocs catalans que publiquen tires còmiques o que mostren dissenys preciosos és força alt.

Resulta impossible fer una tria dels millors blocs en català. Gent anònima i personatges que s'han

⁴⁶ <<http://www.lacomunitat.net/>>.

⁴⁷ <<http://www.lacomunitat.net/rigola>>.

⁴⁸ <<http://bloc.balearweb.net/>>.

⁴⁹ <<http://bloc.balearweb.net/ulyse>>.

⁵⁰ <<http://bloc.balearweb.net/jcmllonja>>.

⁵¹ <<http://bloc.balearweb.net/potti>>.

⁵² <<http://bloc.balearweb.net/mbezares>>.

⁵³ <<http://bloc.balearweb.net/octubrines>>.

⁵⁴ <<http://bloc.balearweb.net/CIL>>.

⁵⁵ <<http://bloc.balearweb.net/317>>.

⁵⁶ <<http://bloc.balearweb.net/78>>.

⁵⁷ <http://antoniofumero.eapuntes.com/index.php/Un_poquito_de_%E9tica>. No accessible el 22.11.05.

fet famosos als mitjans de comunicació comparten vida i miracles a la catosfera, amb exemples de gran qualitat. Hi ha polítics, com ara Miquel Iceta,⁵⁸ Joan Puig Cordon,⁵⁹ l'alcalde d'Argentona Antoni Soy,⁶⁰ el senador Miquel Bofill,⁶¹ l'activista Enric Borràs⁶² i el director de l'Observatori per a la Societat de la Informació, Llorenç Valverde,⁶³ o confidencials polítics com ara *Tumbuctú*,⁶⁴ *Maresme Confidencial*⁶⁵ i *Eivissa Confidencial*.⁶⁶ Músics com ara Quimi Portet;⁶⁷ periodistes com ara Saül Gordillo,⁶⁸ filòsofs com ara Ramon Alcoberro⁶⁹ i Josep-Maria Terricabras;⁷⁰ lingüistes com ara Gabriel Bibiloni.⁷¹ I una gernació cada cop més important d'escriptors, com ara Xulio Ricardo Trigo, que té dos blocs,^{72,73} Jesús Cardona,⁷⁴ Biel Mesquida,⁷⁵ Carles Bellver,⁷⁶ David Figueres,⁷⁷ Joan Josep Isern⁷⁸ i Josep Porcar.⁷⁹ Gent del món literari com

ara Oriol Izquierdo,⁸⁰ el bloc *El Llibreter*,⁸¹ guanyador del Premi Lletra 2005, i *Relats en català*,⁸² que va guanyar el mateix premi el 2004.

Hi ha blocs certament curiosos, com ara *La dona del temps*,⁸³ portat per uns admiradors anònims de la dona del temps de TV3, Mònica López; un bloc dedicat als arbres, *Amics arbres*;⁸⁴ *El diari vermell*,⁸⁵ obertament sexual; un d'eròtic, *Nocturns*,⁸⁶ o un que ofereix enllaços a webs curiosos: *Zootoon*.⁸⁷ Hi ha blocs on s'expliquen viatges,⁸⁸ altres on s'expliquen pel·lícules, com ara *SuntoryTime*,⁸⁹ o de cultura en general, com ara *Amb compte*.⁹⁰ Hi ha blocs que s'ajunten en comunitats, com ara *Planeta Softcatalà*,⁹¹ on conviuen els blocs d'experts informàtics del país. Hi ha blocs que publiquen tires còmiques, com són *Déu vos guard*⁹²

⁵⁸ <<http://www.iceta.org/blog.htm>>.

⁵⁹ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/5998>>.

⁶⁰ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/5989>>.

⁶¹ <<http://mbofill.net/>>.

⁶² <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/5531>>.

⁶³ <<http://lvalverde.net/>>.

⁶⁴ <<http://tumbuctu.blogspot.com/>>.

⁶⁵ <<http://maresmeconfidencial.blocat.com/>>.

⁶⁶ <<http://www.eivissaconfidencial.com/>>.

⁶⁷ <<http://www.quimiportet.com/blog/>>.

⁶⁸ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/1955>>.

⁶⁹ <http://alcoberroinfo_filosofia_j_pensament.blocat.com/>.

⁷⁰ <<http://www.terrificabras-filosofia.info/cat/weblog.asp>>.

⁷¹ <<http://www.bibiloni.net/blog/>>.

⁷² <<http://elpontsobrelllac.blocat.com/>>.

⁷³ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/4498>>.

⁷⁴ <<http://jesuscardona.blogspot.com/>>.

⁷⁵ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/2140>>.

⁷⁶ <<http://www.carlesbellver.com/>>.

⁷⁷ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/2959>>.

⁷⁸ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/37>>.

⁷⁹ <<http://salms.porcar.net/>>.

⁸⁰ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/44>>.

⁸¹ <<http://llibreter.blogspot.com/>>.

⁸² <<http://www.relatsencatala.com/>>.

⁸³ <<http://ladonadelttemps.blogspot.com/>>.

⁸⁴ <<http://amicсарbres.blogspot.com/>>.

⁸⁵ <http://el_diari_vermell.blocat.com/>.

⁸⁶ <<http://nocturns.blogspot.com/>>. No accessible el 22.11.05.

⁸⁷ <<http://www.zootoon.com/>>.

⁸⁸ <<http://www.novaigsererasmus.com/>>.

⁸⁹ <<http://www.suntorytime.com/>>.

⁹⁰ <<http://www.ambcompte.net/>>.

⁹¹ <<http://planet.softcatala.org/>>.

⁹² <<http://www.deuvsoguard.com/>>.

i *El forat*.⁹³ Hi ha fins i tot un bloc en català fet des de l'Alguer.⁹⁴

La llista és llarga, i això sense tenir en compte els blocaires catalans que escriuen en castellà. L'estiu passat, Vilaweb va fer una selecció d'alguns dels millors blocs en català.⁹⁵ Una altra llista interessant és la de blocs literaris en català que manté la Universitat Oberta de Catalunya.⁹⁶ Cap llista, però, no és exhaustiva. La manera habitual de descobrir nous blocs sol ser, d'una banda, visitar els directors *Bitàcoles.net* i *Catapings* i, de l'altra, fixar-se en les llistes d'enllaços recomanats que publiquen els blocs. Un bloc porta a l'altre i a l'altre, en un viatge que comença essent lineal i es va enteranyinant.

7. La catosfera

Catosfera és un terme inventat per Antoni Ibàñez, que manté el bloc *Tros de Quòniàm*. Es podria definir com a sinònim de la blocosfera catalana, del conjunt de blocs escrits en català i de la comunitat virtual que hi ha al voltant d'aquests blocs. No tothom està d'acord amb el terme ni tampoc amb el fet que hi hagi una catosfera única, que avanci al mateix pas. Més aviat, diuen, hi ha diversos grups de blocaires, capelletes, units pels mateixos interessos, que de tant en tant organitzen trobades. La més important va tenir lloc el juny del 2005 a Sant Cugat, organitzada per la Institució de les Lletres Catalanes, amb la col·laboració de Vilaweb. S'hi van reunir escriptors i blocaires per discutir de tot l'humà i el diví en relació amb l'escriptura i el bloc. Toni Sala es va encarregar de transcriure, en format bloc, les interessants converses i debats.⁹⁷ Però el

més interessant va ser el fet mateix de la celebració de les jornades, com a legitimació d'aquest fenomen i de l'existència d'una blocosfera catalana.

Antoni Ibàñez explica com veu aquesta catosfera: «És una comunitat virtual molt oberta. Els “vells” ens coneixem gairebé tots. De vegades, puntualment, apareixen certes divisions, però res greu. Ens fem una mica la punyeta, hi ha certes enveges i també afinitats. És el mateix que passa a la societat real. En general, hi ha més coses que ens uneixen que no pas que ens separen. El fet de ser blocaire ja és un punt de reconeixement mutu. Com diu l'Enric Gil al seu estudi,⁹⁸ som una aristocràcia virtual, una elit internàutica molt endogàmica. Ens estem sempre enllaçant els uns als altres i és lògic que citis més els amics que els que no coneixes tant. De la catosfera, m'agrada la llibertat que es respira i aquesta mena de sana anarquia plena d'individualismes més o menys solidaris. Coneixement compartit, interactivitat, creativitat. Som pioners i en som conscients.»

També els artífexs del bloc *Vaca.mu* estan convençuts que es pot parlar de l'existència d'una catosfera, com a comunitat virtual: «Cada vegada va a més, amb força bon rotllo. El que trobem a faltar són *weblogs* més especialitzats, perquè la majoria són de caràcter personal, amb un públic força reduït, no tenen el sentit de comunitat necessari per canviar les coses. Per això, el *boom* dels *weblogs* catalans encara no ha arribat al seu sostre. Fa falta que personatges importants creïn els seus blocs i que els *webloggers* s'especialitzin, per crear la riquesa necessària per suplir les mancances de la premsa tradicional en català.»

⁹³ <<http://elforat.net/tires.php>>.

⁹⁴ <<http://gustau.navarro.blogspot.com/>>.

⁹⁵ <<http://www.vilaweb.com/www/especials/especial?id=1498432>>.

⁹⁶ <<http://www.uoc.edu/letra/obres.html#blogs>>.

⁹⁷ <<http://blocs.mesvilaweb.com/dietaris>>.

⁹⁸ <<http://www.uoc.edu/in3/dt/cat/gil0705.html>>.

Xavier Borràs, autor del bloc *Bandera negra*, també cospa aquesta catosfera, que descriu com «una xarxa invisible, un esperit de comunitat, de compartir, de fer fins i tot les coses de franc, de donar consells, de construir a través de la compartició de vincles uns espais comuns, que donen la idea d'una mena de territori sòlid i compacte. Això és especialment visible en els blocs de parla catalana. D'entrada, hi ha molts nois joves que, a nivell literari, estan demostrant un tremp i un ofici que molts lletraferits institucionalitzats ja voldrien. D'una altra banda, l'esperit llibertari del nostre país ha fet que aquest esclat no sigui organitzat ni coordinat i, potser, la seva riquesa i diversitat són així precisament per això.»

I rebla Jaume Subirana, que manté el bloc *Flux*: «Crec en l'existència virtual de la catosfera. Hi ha un cert esperit de comunitat, un trenat de referències, una superposició d'enllaços recomanats i visites creuades.» En canvi, Benjamí Villoslada, pare de *Bitassa a lloure*, no ho té clar: «Vist des de fora, veig que hi ha competència per la quantitat de visites de cadascú, les formes d'aconseguir-les i el ressò dels diferents blocs als medis. Aquesta competència és comprensible, però destructiva. Si algú té moltes visites i tracta temes que no ens agraden, no cal menysprear el lloc ni els visitants: són persones amb uns altres gustos. Internet és prou gran i diversa, hi ha gent per a tot. Voler-ho posar tot en una sola cosa anomenada catosfera dóna lloc a tensions perquè hi ha persones massa diferents. Només estan unides pel fet de publicar un bloc. Hi ha moltes blocosferes i tothom ha de trobar la seva.»

Tampoc Jordi Torà, fundador de *Gumets*, creu que es pugui parlar de la catosfera com una comunitat virtual harmònica: «Som pocs i mal avinguts i quan més es veu la unitat entre blocaires és, precisament, quan hi ha baralles. Per això, les

iniciatives col·lectives són més aviat rareses. Si hi ha una catosfera és molt individualista, no funciona com a comunitat. Jo tinc molt bona relació amb alguns blocaires, quedem de tant en tant, hem fet algun projecte conjunt, però és una relació més semblant a un grup d'amics que a una comunitat àmplia.» En canvi, és un ferm convençut de la importància dels blocs en català: «Són una fantàstica pedrera de nous escriptors. Estem a anys llum de la influència que els blocs americans tenen sobre la societat, però la gent tendeix cada vegada més a informar-se mitjançant Internet. Quan estiguin consolidats, serà el seu moment: informació encara més ràpida des d'una visió diferent de l'habitual.»

Estem a anys llum de la influència que els blocs americans tenen sobre la societat, però la gent tendeix cada vegada més a informar-se mitjançant Internet.

Laia Gargallo també pensa que «això de la catosfera no acaba de ser real. A part del marc general que es pugui delimitar a partir del fet d'escriure en català o publicar des de Catalunya, hi ha molts petits grups, cercles amb interseccions que corresponen a diferents interessos, edats, simpaties, tècniques de publicació, etc. Però sí que existeix un cert sentiment de tenir alguna cosa en comú amb tots els que mantenen un *blog*. En aquest sentit, a la catosfera trobo que li falten directoris seriosos i estudis fiables sobre l'evolució dels *blogs* a Catalunya, i no m'agrada la pretensió d'alguns d'erigir-se com a líders. A vegades, la catosfera sembla massa un pati d'escola.»

Sergi Llorens, d'*El forat*, afegeix: «Conec molts blocaires, tots gent molt maca. Però a *El forat* anem a la nostra i ajudem qui ens ho demana, igual que esperem que ens ajudin. Els blocaires catalans no hem de ser tots per força com un grup d'amics. La blocosfera és un reflex de la societat, on, de la mateixa manera que tens uns favorits, també tens picabaralles. Malauradament, som poquets. Fa falta més empenta i ajudar-nos entre nosaltres i menys gent que, perquè vol destacar, trepitja els altres. Algú ha dit que escriure un bloc és un acte d'egoisme i té algun punt de raó. El problema és quan aquest egoisme fa que molta gent faci servir aquests sistemes, però no hi col·labori activament i, encara més, es dediqui a desacreditar les iniciatives que hi ha. Simplement, som quatre *frikis* que escrivim. Sovint mirem als Estats Units i es vol imposar la idea que els *weblogs* haurien de ser periodisme, una eina de pressió. S'obliden d'un factor important: que la gran majoria publiquem per passar l'estona o per gaudir d'aquesta facilitat de publicar.»

La manca de mitjans de comunicació en català, està generant el naixement de molts blocs dedicats a informar sobre la realitat catalana, en el més pur estil periodístic i cobrint diversos àmbits, com ara el polític, però també l'ecològic o el tecnològic.

8. A manera de conclusió

En resum, la blocosfera catalana és un espai disgregat, format per diversos grups i també gent que va per lliure, tot i que poca, donada la mateixa naturalesa comunicacional d'Internet. Això no la fa di-

ferent de les blocosferes en altres llengües. El mateix passa a la blocosfera hispana o a l'anglesa, amb la diferència que la catalana és més petita, com una blocosfera en miniatura que, tanmateix, conté tots els elements per estar viva, siguin tècnics –serveis d'allotjament de blocs i directors– o humans –blocaires veterans i de gran qualitat, relacions entre ells, siguin bones o dolentes, lectors que aporten els seus comentaris i poca presència femenina, tot i que més destacada que a la resta d'àmbits d'Internet.

La història de la catosfera és també mimètica amb la de la resta de blocosferes: comencen l'aventura els blocs tècnics i, finalment, hi ha l'esclat dels blocs personals, amb un interès destacat per part de polítics, escriptors –reconeguts o no– i periodistes, els més avançats dels quals s'hi afegeixen de seguida. I, com a curiositat, brilla amb llum pròpia l'èxit del bloc col·lectiu de temàtica política *Racó català*, fruit de la situació particular que viuen els Països Catalans. Un altre tema específic del nostre àmbit lingüístic, la manca de mitjans de comunicació en català, està generant el naixement de molts blocs dedicats a informar sobre la realitat catalana, en el més pur estil periodístic i cobrint diversos àmbits, com ara el polític, però també l'ecològic o el tecnològic.

Fruit de les fronteres lingüístiques, les blocosferes han tendit a desenvolupar-se independentment les unes de les altres, excepte en el cas de la blocosfera anglesa, punt de referència de la resta i a la qual solen apuntar molts enllaços dels blocs catalans. En canvi, la comunicació entre les comunitats catalana i castellana ha tendit a ser inexistente, sobretot per part de la blocosfera castellana, que ignora la catalana pel fet de no entendre què s'hi diu. Tanmateix, els premis als millors blocs que s'organitzen des d'Espanya, com ara el premi *Bitácoras.com*, solen tenir un

apartat «al millor bloc en català» i no és estrany que alguns enllaços dels blocs catalans apuntin cap a articles apareguts en blocs castellans.

Com es deia al principi, és aquest un món difícil de quantificar i descriure d'una manera exactament perfilada. Hi ha tants tipus de blocs com persones que hi escriuen, amb les seves particulars opinions i xarxes de relacions. Sí que es pot dir amb seguretat que la blocosfera catalana és avui un ens format, amb una evolució ascendent.

Més encara, la catosfera està essent clau per fer reviure l'esperit català a Internet, que va començar a decaure a finals dels anys noranta, fruit de l'especulació econòmica i la posterior desinflada de la bombolla. La majoria de pioners d'Internet a la península són catalans i amb ells havia crescut una comunitat catalana que, a partir d'aquests esdeveniments, es va disgregar i deprimir, van deixar d'aparèixer nous serveis, projectes i comunitats. Amb la blocosfera, ha renascut la comunitat catalana a Internet.

Referències

- ABELLÓN, V. «Las bitácoras han borrado la tradicional frontera entre consumidores y productores de información». Bitácoras.org (març del 2005). Accessible a: http://www.bitacoras.org/index.php?id=C0_26_1.
- BRANUM, J.B. *The Blogging Phenomenon. An Overview and Theoretical Consideration*. Oklahoma City (Oklahoma): University School of Law, 2001. Accessible a: <http://www.ajy.net/jmb/blogphenomenon.htm>.
- FUMERO, A. «¿Existe una blogocultura?». *Antoine's Blog. Infotecnología, Empresa y Sociedad* (maig del 2005). Accessible a: <http://antoniofumero.blogspot.com/2005/05/existe-una-blogocultura.html>.
- GIL, E. *Blogosfera: les bitàcoles i l'audiència* [treball de doctorat en línia]. Barcelona: UOC (treballs de doctorat; TD05-012), 2005. Accessible a: <http://www.uoc.edu/in3/dt/cat/gil0705.pdf>.
- POLLOCK, H. «Who Let the Blogs Out?». *Yahoo Internet Life* (maig del 2001). Accessible a: <http://www.yil.com/features/feature.asp?volume=07&issue=05&keyword=blogs>.
-

ANNEX: Alguns blocs en català

Aquesta és una petita selecció de blocs catalans que vol ser una mostra de la bona qualitat que es pot trobar a la catosfera. Malauradament, no poden ser-hi tots els que s'ho mereixerien. Calia triar-ne només uns quants, per analitzar-ne amb profunditat les motivacions, les experiències i les visions.

*Vaca.mu*⁹⁹

Hi ha pocs blocs en català com *Vaca.mu* i, tanmateix, als inicis de la blocosfera mundial tots eren com ell: llistes d'enllaços a planes web, que actuaven de filtre qualificat de la mar de contingut que es pot trobar a Internet. *Vaca.mu* va néixer el 2003, de la mà de Joan Barea i Jesús Corrius, llicenciats en comunicació audiovisual: «Volíem fer un web d'humor seguint l'estil dels webs en anglès de referència, com *Fark.com*, *zFilter.com*, *Fazed.net*, *Digg.com*..., que es llegeixen ràpid i els usuaris visiten moltes vegades al dia, creant-se un fort sentit de comunitat. I tenint molt clar que els enllaços, per sobre de tot, ens havien d'agradar a nosaltres.»

Vaca.mu és un bloc col·lectiu: «Qualsevol persona pot enviar un enllaç i els usuaris registrats poden afegir notícies. Tot passa abans pels moderadors, que decideixen publicar-ho o no. Només publiquem les notícies que s'adiuen al tipus d'humor que fem. Actualment, tenim una base de dades de més de 3.500 enllaços.» El bloc s'actualitza entre dues i cinc vegades

al dia, fet que vol dir que tenen entre cinc i deu enllaços nous diaris, on tothom pot afegir comentaris: «La idea és que cada enllaç generi un petit fòrum, sigui per opinar o simplement dir bajanades. N'hi ha que són molt comentats, però la majoria, el 70 %, gens.»

Una mitjana d'entre 300 i 350 persones visiten *Vaca.mu* cada dia, que darrerament ha incorporat una llista de correu per informar de les novetats qui no tingui temps d'anar al web. Altres serveis afegits són la popular tira còmica setmanal *Vaca i guineu*, enquestes esporàdiques, un fòrum i, de tant en tant, fons d'escriptori de regal per a l'ordinador. «La major satisfacció són els nostres usuaris, en general molt fidels. La clau de l'èxit creiem que és el fàcil i amè que resulta llegir-nos: els posts no són llargs i és fàcil seleccionar què t'interessa. Algun mèrit també devem tenir a l'hora de seleccionar els enllaços i titular-los amb cert humor. Intentem prendre'ns-ho amb tranquil·litat, de manera que no es converteixi en una càrrega», expliquen.

*Racó català*¹⁰⁰

Racó català té molts rècords: va ser el primer bloc totalment en llengua catalana, és el més visitat actualment i és l'únic que rep una subvenció. Tanmateix, no es consideren un bloc sinó una «comunitat digital», tot i que van néixer com a bloc, la seva estructura continua essent propera a la dels blocs i així són considerats per bona part de la comunitat blocaire.

⁹⁹ <<http://www.vaca.mu/>>.

¹⁰⁰ <<http://racocatala.com/>>.

A diferència d'aquest petit embolic sobre la seva definició, la temàtica de *Racó català* és clara: notícies polítiques (sobretot) i socials. S'autodefineixen com «el punt d'informació dels Països Catalans». Joan Camp n'explica la gènesi: «Va començar el 1999, quan en Guillem va aprofitar l'espai que li oferien a la universitat per fer una petita pàgina web on es podien trobar recursos en català.¹⁰¹ Semblava un bloc quan, en aquells moments, aquest concepte no existia: les coses es feien a pèl, en codi HTML. Més endavant es va instal·lar PHP-Nuke (programa per fer blocs), essent pioners en català. Llavors ja érem tres persones, que no hem parat de programar, actualitzar i millorar, oferint nous serveis paral·lels que han servit per crear aquesta sensació de comunitat: fòrums, enquestes, missatgeria interna, xat propi, pàgines allotjades.»

La seva intenció era fer un diari digital: «Nosaltres no som periodistes, ni tan sols som de lletres, venim d'empresarial, d'enginyeries, d'informàtica, però amb el temps hem anat agafant un cert estil i una gran audiència. Escriure era com un joc. Es tractava de dir tot allò que pensaves que no es deia, o dir-ho d'una altra manera. Mai varem preveure que podríem arribar als 8.000 usuaris registrats i entre 15.000 i 20.000 visites úniques al dia. En els últims dos anys hem tingut una creixuda de por. Hi ha gent que participa en tot. Hi ha cantants, escriptors, polítics, professors i també nanos molt joves, de quinze anys, fins un que em va confessar que en tenia vuitanta-quatre. És gent d'arreu dels Països Catalans i molts catalans residents a l'estranger que fan servir el *Racó català* com una eina per mantenir-se a prop de Catalunya. També en tenim que no són catalans, un parell de Madrid que han après català i participen com el que més.»

Aquesta efervescència fa que gestionar aquesta comunitat sigui, diu, «un cacau increïble, hi ha problemes cada dos per tres. La majoria de coses les arreglem els administradors, però els problemes als fòrums ens su-

peraven i, a poc a poc, varem anar creant usuaris amb capacitat per moderar-los i solucionar les queixes. Als fòrums només poden participar usuaris registrats, però de notícies en pot aportar tothom, registrats o anònims.» Els missatges que reben són una allau constant: «La gent no para d'enviar correus amb dubtes que sempre intentem respondre. A vegades ens han enviat correus demanant-nos horaris de museus, coses inversemblants per a un projecte de batxillerat o un que ens demanava informació sobre la vida privada de la Mònica Terribas. Hi ha dies que rius bastant.» També organitzen trobades on es palpa aquest *feedback*: «Varem reunir cent raconaires (així es diuen els usuaris del *Racó*) a València, varem baixar un autobús sencer. De tant en tant organitzem trobades, d'on han sortit grups de música, plataformes, campanyes, webs, amics, parelles.»

Un altre front d'interactivitat són els fòrums: «Semblen un xat. Som, de llarg, els fòrums més actius que hi ha en català. Evidentment, hem hagut de tancar discussions senceres. Al principi érem molt curiosos però, amb el temps, aprens a què no et tremoli la mà: conec una pila de fòrums que han hagut de plegar perquè han perdut el control.» Ells no el perden. Ni el nord: «Som una comunitat absolutament política i no ens n'amaguem. També hi ha seccions molt fortes de cultura o societat, però bàsicament intentem donar resposta i unitat al catalanisme, d'un i altre color, donar veu a col·lectius, plataformes i associacions que són repetidament ignorades pels *mass media*. Ara, nosaltres som "apolítics", cap administrador està afiliat a cap partit ni entitat política.» Aquesta dedicació a la política els ha portat algun problema: «El president de Coalició Valenciana va trucar al nostre proveïdor, per avisar-lo que estàvem donant dades privades de la seva persona. Va resultar que un exaltat es dedicava a posar la direcció i telèfon particular d'aquest senyor als nostres fòrums. Ho varem esborrar i, des d'aquell dia, anem molt amb compte.»

¹⁰¹ <http://come.to/raco_catala>.

Una de les satisfaccions que ha rebut darrerament *Racó català* ha estat una subvenció de la Generalitat: «Hem estat sis anys pagant les despeses de les nostres butxaques. Anàvem saltant de servidor en servidor mentre no paràvem de créixer. A vegades feia una mica de ràbia passar-te cada dia fent feina i, a final de mes, pagar, sobretot quan algun usuari et criticava; pensaves que era un desagraït. De mica en mica, varem començar a tenir publicitat per cobrir despeses i a muntar una parada l'Onze de Setembre. Finalment, aquest any varem rebre la nostra primera subvenció, de la Secretaria de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.» A la blocosfera catalana, expliquen, li fan falta publicitat i diners: «Encara vivim en la indigència. Hi ha un munt de bones pàgines catalanes aguantades per gent que té una moral i una constància increïbles. No hi ha cap institució que s'hagi mullat de debò per la Internet catalana i, en canvi, s'han pagat molts milions a Yahoo! o Microsoft per traduir quatre tonteries al català.»

Racó català ha aconseguit també una altra fita que, a Catalunya, aconsegueixen pocs blocs: tenir incidència en la societat. «El boicot a *Leche Pascual* va començar al *Racó* i va agafar un ressò de por. Hi ha hagut altres casos com aquest i, creu-me, fa basarda veure que surt la pantalla del *Racó* a Televisió Espanyola o sentir un polític de primera fila que, en petit comitè, parla de nosaltres.» Un altre efecte social dels blocs catalans, diu Joan Camp, és que «la gent s'acostuma a escriure i denunciar les coses. Abans, l'única opció que tenies per fer-te escoltar era enviar una carta al director d'algun diari. Ara la gent diu el que vol, quan vol, i llegeix allò que vol llegir. I els grans *holdings* mediàtics estan tremolant perquè sembla que alguna cosa se'ls està escapant de les mans.» La propera aventura que estan preparant a *Racó català* és un bloc d'àudio o, com diu en Joan Camp, «la primera ràdio catalana *online*».

PuntBarra ¹⁰²

És un dels blocs tecnològics de referència en català. He-reu directe de l'anglès *Slashdot* i l'hispanà *Barrapunto*. Neix a principis del 2002 i actualment té unes 2.500 visites diàries. El gestionen quatre persones, entre elles el fundador, David Poblador: «Ens coordinem virtualment, perquè estem separats entre nosaltres per centenars de quilòmetres. Com a moderadors, ens encarreguem de publicar notícies i també d'editar i corregir les aportacions dels usuaris.» És un bloc col·lectiu, on tothom pot enviar articles, que es publicaran si passen el filtre dels moderadors. Les despeses econòmiques són poques, diu Poblador: «*Rinho Sistemas* ens ofereix l'hostatjament i els col·laboradors habituals no cobren res.»

PuntBarra s'ha convertit en un lloc únic, molt conegut i concorregut, que, a més del servei de notícies tecnològiques, ofereix als usuaris poder utilitzar gratuïtament un servidor de missatgeria instantània *jabber*. La clau de l'èxit ha estat, segons Poblador, «la possibilitat per a la gent de tenir un espai on parlar de tecnologia i programari lliure en català i el fet que la participació sigui molt oberta. A mi, personalment, m'ha donat la possibilitat de conèixer molta gent, compartir experiències tecnològiques i, sobretot, m'ha proporcionat grans amistats».

Gumets ¹⁰³

Aquest és un bloc col·lectiu de temàtica diversa: bàsicament, el que passa pel cap als seus autors, siguin poesies, pensaments, reflexions, bestieses, etc. Hi destaquen el disseny i el color taronja. El contingut és obra d'en Pere (Iósódéu), la Mar, la Sara i Jordi Torà, que n'és l'inventor i qui més hi escriu, un noi de 22 anys que estudia arquitectura a Barcelona: «El bloc va començar quan jo ni sabia què era un bloc, el 2003. Vaig trobar una pàgina en

¹⁰² <<http://puntbarra.com/>>.

¹⁰³ <<http://www.gumets.net/>>.

anglès on algú escrivia el que li venia de gust i vaig pensar que era justament el que m'agradaria fer. El nom se'm va acudir per una frase que em va venir un dia al cap: "De totes les mides, formes i colors". Es referia al contingut del bloc i concordava perfectament amb un gomet, però, quan vaig voler comprar el domini, ja estava agafat. Vaig canviar la o per la u, i així va néixer *Gumets*.»

La mitjana de visites és de 130 diàries, amb puntes de fins a 600, un nombre apreciable per a un bloc que no s'actualitza diàriament sinó quan ve de gust als seus autors. Els lectors poden deixar comentaris als articles i també aporten continguts. «Cada comentari és un petit premi: algú que t'ha llegit i ha decidit invertir una estona del seu temps per escriure't alguna cosa. A més, també m'envia correu gent que ha trobat *Gumets* per casualitat i li ha agradat. Volen informar-se de com poder-hi escriure o com fer una web semblant. M'agrada suggerir-los què fer, perquè jo també vaig començar així», explica Torà.

A més dels articles (d'un article en diuen un «gomet»), ofereixen altres serveis: columnes sobre diverses temàtiques, venda de samarretes i xapes, fotografies, entrevistes. Com molts blocaires, en Jordi ha passat una època en què ha volgut tancar o repensar el bloc, per la pressió d'haver-lo d'actualitzar contínuament: «Quan vaig dir que no podia continuar amb el ritme que portava, molta gent va pensar que abandonava i es va muntar la campanya "Volem Gumets", en què m'enviaven correus electrònics animant-me a no deixar-ho.» Una altra mostra de la popularitat del bloc és que alguns articles han traspasat la pantalla i s'han publicat en *fanzines*. Fins i tot n'hi va haver un, «Desitjant moresc», que va ser finalista d'un concurs de cartes d'amor. «Una anècdota que em va fer especial il·lusió va ser quan vaig llegir l'últim llibre de Jaume Cabré, *Les veus del Pamano*, i em va agradar tant que vaig contactar amb ell per fer-li una entrevista per a *Gumets*. I va accedir», explica.

La Flaneuse ¹⁰⁴

És aquest un bloc personal de disseny exquisit, fet per una de les poques dones autores de blocs: «Una vegada vaig fer un *post* que deia: "Noies, on sou?" M'amoïnava que els únics comentaris que tenia eren de nois. Ara van apareixent més noies. Crec que les dones sempre hem tingut més tendència a escriure diaris personals, o ens han ensenyat que era una cosa "femenina", i potser per això és al món dels *weblogs* on ens atrevim més, dins d'Internet», explica Laia Gargallo, autora de *La Flaneuse*. La Laia va néixer el 1976 i treballa de gestora cultural. Va obrir el bloc el febrer del 2003: «Estava a l'atur i passava hores a casa llegint i navegant per Internet. Un petit breu en una revista em va portar a un directori de *blogs* en castellà. Vaig començar a saltar de *blog* en *blog* a l'atzar i, al cap de poques hores, obria el meu. Avui, és una mica part de la meua pell. No m'agrada sentir la pressió d'haver-lo d'actualitzar cada dia, procuro que mai no passi més d'una setmana però no deixo que es converteixi en una obligació de la qual he d'estar pendent.»

Per a la Laia, els comentaris dels lectors són una part molt important del bloc: «La possibilitat d'establir ponts amb ells, de trobar una resposta a les teves propostes, d'escoltar les seves opinions. M'agrada pensar que és com si organitzessis una festa, tu fas d'amfitrió però cadascú troba la forma de divertir-se i conèixer gent nova al teu espai. Això dels comentaris sempre és una mica imprevisible. No n'he esborrat mai cap, excepte el correu brossa, que és una guerra eterna. Només una vegada vaig escriure a l'autor d'un comentari per demanar-li si podia canviar-lo, ja que posava al descobert on treballava en la meua vida real. També hi ha comentaris grollers i desagradables, no se'n salva ningú, però crec que no val la pena censurar-los.»

¹⁰⁴ <<http://www.azotacalles.net/flaneuse/>>.

El *feedback* amb els lectors ha anat augmentant amb el temps, fins a sobrepassar la secció de comentaris: «Últimament he rebut algun email que em demana que doni un cop d'ull al seu projecte, llibre o pàgina web i, si el trobo adient, que en parli a *La Flaneuse*.» A vegades, però, aquest *feedback* ha anat massa lluny, diu: «Durant molt temps, la capçalera del bloc era la imatge del Rufus, una agulla que porto sovint a la solapa de la jaqueta, un gos de plata pintada. Un dia, em va arribar un *mail* d'un desconegut que em deia que m'havia vist, havia reconegut el Rufus però li havia fet vergonya d'acostar-se i dir-me res.»

Tot i aquests ensurts, no s'està de publicitar *La Flaneuse* pels mitjans tradicionals que utilitzen la majoria de blocs catalans: permetre que siguin accessibles per RSS (*Really Simple Syndication*), una eina molt popular per consultar ràpidament el contingut i els canvis que hi hagi hagut als blocs que t'interessen, i avisar *Catapings* i *Bitàcoles.net* de les actualitzacions, accions imprescindibles si es vol que el bloc tingui visites. «Sí, és veritat, ens mirem el melic i estem pendants del nostre *weblog* com si fos un fill, passem una etapa en què ens obsessionem per les estadístiques, per veure si tenim comentaris nous, per trobar quants altres *blogs* ens enllacen. Però no em sembla que sigui cap mal, sempre que t'exposes en públic et mires una mica el melic i et repentines abans de sortir a l'escenari», explica i, perquè ho sap, l'estètica del seu bloc és molt acurada, gràcies a l'ajuda d'un amic i a les fotografies que, de tant en tant, hi publica.

L'aeroplà del Raval ¹⁰⁵

Una altra dona blocaire és Tina Vallès, 29 anys, traductora. El seu bloc personal, *L'aeroplà del Raval*, va néixer el desembre del 2003: «Era més còmode que anar enviant els textos als amics i volia tenir un espai propi on penjar

el que em vingués de gust», explica aquesta internauta experimentada, que també manté un web professional¹⁰⁶ i un altre bloc, nascut recentment i especialitzat en cuina, *El rebost de l'aeroplà*.¹⁰⁷ No cal dir que li agrada, això dels blocs: «És una experiència positiva perquè, a banda de tenir lectors i de passar-m'ho bé, he après un munt de coses gràcies als comentaris i també a la lectura d'altres *blogs* afins, he conegut, encara que només sigui virtualment, força gent interessant, fins i tot m'ha sortit alguna feina, propostes de col·laboració, etc. No seria ben bé la mateixa si *L'aeroplà* no hagués existit.»

Cada setmana sol escriure-hi entre dos i cinc articles i, a més d'avisar de les actualitzacions als directoris habituals, ho fa mitjançant un butlletí de correu electrònic que reben amics i familiars. La mitjana diària de visites és de 100 a 150. «Hi ha gent que fa comentaris al *blog* i altra que prefereix fer-ho en privat, per correu. I els familiars i amics m'ho comenten en persona. Tothom suggereix temes, és clar. També he rebut crítiques, sobretot als comentaris. Hi ha les crítiques anònimes, que no contesto, i les que fa gent que s'identifica, que intento respondre. Si algú penja un comentari que em sembla ofensiu, l'esborro. He viscut un munt d'anècdotes, sobretot relacionades amb la confusió entre realitat i ficció: sempre jugo amb això, explico històries que són mig veritat i mig invenció. Hi ha gent que se les creu i et trobes amb comentaris molt divertits.»

El millor de tenir un bloc és, diu, el *feedback*: «M'agrada que em llegeixin i em comentin el que escric, o que m'ampliïn la informació que jo he apuntat, o que em contradiguin. De vegades, els comentaris acaben essent molt més interessants que l'article. També m'ha servit per practicar, perquè fa un parell d'anys que tinc *blog*, però en fa molts més que escric; m'ha servit per agafar confiança, veure quins textos funcionen.» El pitjor: «La

¹⁰⁵ <<http://tinavalles.blogspot.com/>>.

¹⁰⁶ <<http://www.ques-tions.net/>>.

¹⁰⁷ <<http://aerorebost.blogspot.com/>>.

manca de temps en segons quins períodes de feina; llavors el *blog* esdevé una càrrega i de seguida em sento en deute amb els lectors.»

El forat ¹⁰⁸

És aquest un dels blocs personals més veterans de la Internet catalana. Data de finals del 1999 i és obra de Sergi Llorens, un dissenyador gràfic del barri de Sants de Barcelona: «Aleshores, no sabia que escrivia un *weblog*, era una pàgina on posava les meves tonteries, un substitutiu dels anys que vaig passar fent ràdio. Sóc un d'aquells *frikis* que van veure créixer Internet, ja fa set anys que corro per aquí. Primer tenia la clàssica web personal amb seccions sobre la meva família, fotos del gos...» Defineix el seu bloc com «un *weblog* d'humor, del meu humor. La intenció general és fer riure. L'actualitzo cada dia i, per desgràcia, no en trec un duro. Les publicitats que hi ha són favors a amics.»

Encara que el contingut a vegades surrealista d'*El forat* no convida que la gent deixi comentaris, el nombre de visites és important: «No baixem de les 400 al dia i en ocasions molt puntuals hem arribat a les 800. Hi ha serveis, com el "Generador de noms de pagès", que sovint arriba ell sol a les 500 visites», explica. La majoria de blocaires solen participar en altres blocs, sigui posant-hi comentaris o aportant articles. En Sergi no n'és una excepció: «Participo al bloc de l'Anna (que també escriu a *El forat*), al *Mek*, publico enllaços a *Nikochan.net*, faig tires còmiques al *Racó català* i dibuixos per a molts webs.» A la vegada, altra gent del món dels blocs ajuda *El forat* i hi participa, com ara Ramon Forn i Ani López, que porten els temes de programació, la Menxu, experta en multimèdia, i l'Anna, l'Ester i en Marçal, que hi escriuen articles.

Una de les gràcies d'*El forat* són les tires còmiques, que fa en Sergi: «És curiós el tomb que ha fet el bloc des de l'aparició de la primera tira. La web té més color, està més viva i sembla que als visitants els agrada. N'hi ha molts que m'envien *mails* amb la mítica pregunta: "Com fas les tires?" Doncs a mà alçada, sense fer servir cap programa informàtic», s'enorgulleix. Però la clau de l'èxit d'*El forat* no són només les tires còmiques, diu, sinó que «sempre intentem crear coses noves, per tontes que siguin, i ser constants. I, encara que no ens aportin cap benefici econòmic, que siguin coses elaborades. Crec que la gent entra al *Forat* i diu: "Que treballat, això!" No fem res millor que ningú, simplement agafem idees que podrien passar-li a qualsevol pel cap, amb la diferència que nosaltres ens hi posem, fins que surten.» I quan surten i agraden és la major satisfacció: «Cada cop que algú et referència o t'envia un correu felicitant-te, no pots evitar apretar els llavis perquè no et caigui la llagrimeta.»

Mails per a Hipàtia ¹⁰⁹

Un pes pesant de la Internet catalana, Vicent Partal, és l'autor d'aquest bloc personal: «Tots els meus discos durs s'han dit Hipàtia, en homenatge a la darrera biblioteca d'Alexandria, una de les dones científiques més importants de l'antiguitat. Quan a Vilaweb ens varem plantejar fer blocs, jo em vaig posar a provar-los abans que ningú. Sempre intente no parlar d'oïdes». I li va agradar tant que s'hi va quedar: «Em diverteix molt. Em recorda allò que quan era jove en deien un bitllet: et passa una cosa pel cap, l'anotes i ja està. No cal que estiga brillantment elaborada. Només és una punta seca.»

Tot i que fa més d'un any del naixement de *Mails per a Hipàtia*, Vicent Partal assegura: «Encara no acabe de saber què faig amb el bloc, vaig testant. Un dia, per exemple,

¹⁰⁸ <<http://www.elforat.net>>.

¹⁰⁹ <<http://blocs.mesvilaweb.com/bloc/38>>.

vaig fer un post explicant que em trobava malament perquè havia fet mal una cosa ací a la feina i em trobava molt dolgut amb mi mateix. Em va sorprendre la gent que després em trucava i s'interessava pel meu estat d'ànim. De manera que vaig reprimir aquesta vessant més personal - em vaig adonar de fins a quin punt allò era un aparador públic.» I tant, que ho és, com il·lustra una altra anècdota: «Una vegada, vaig penjar un *post* amb un mp3 meu, una música meua. I mesos després encara m'arriben correus preguntant sobre ella. Ho trobe divertit. I un dia vaig explicar que aquest estiu vaig dedicar uns dies a ordenar la meua biblioteca per ordre alfabètic i he rebut *mails* de gent que fa el mateix i em passen trucos.»

Partal diu que no sap quants lectors té el seu bloc, però es declara sorprès pel *feedback*, especialment «gent que diu que ha llegit això o allò pel carrer». A més a més, permet que els lectors publiquin comentaris al bloc, una mostra de valor en un personatge conegut com ell: «No sempre ho he admès, però em sembla que és pitjor no admetre'ls. De vegades em molesta aquell que arriba, diu una barbaritat i se'n va. Especialment si és anònim. Em sembla injust que tu estigues treballant una estona i després vinga algú i es limite a insultar. Però és evident que això forma part del procés i no cal donar-hi més voltes.»

Vicent Partal és periodista de professió i no creu que escriure al bloc sigui el mateix que escriure opinió en un diari: «És molt diferent. El bloc és més com un dietari.» Quant a la incidència dels blocs en la societat catalana, diu: «Encara és d'hora. Però en general i arreu, ací també, són més interessants i divertits que els diaris. Al nostre país, Internet sempre s'ha construït tenint en contra les grans empreses i el govern. Sempre les iniciatives personals o de grupet han estirat la xarxa. Els blocs són l'expressió màxima d'això: tu escrius i ja està. Crec que els blocs són molt adequats al model de funcionament de la xarxa catalana i per això tenen tant èxit.»

La visió que té dels blocs i el seu futur és clara: «L'encaixe en la gran discussió que hi ha en marxa i que no té a veure amb estàndards tecnològics sinó amb actituds. A tot arreu —premsa, ràdio, televisió, etc.—, la discussió és entre usuaris passius i usuaris actius. Els blocs són la bandera dels actius. Dels més actius dels actius. Els blocs estan tenint una gran incidència, han recuperat la web original, la que escrivíem i no només llegíem. La cosa s'estava posant perillosa amb tanta passivitat. És una de les bones notícies dels darrers anys.»

*Bandera negra*¹¹⁰

Aquest bloc ha guanyat el premi *Bitácoras.com* 2004 al millor en llengua catalana. Fet per un periodista, Xavier Borràs Calvo, 48 anys, fill del barri de Gràcia de Barcelona: «El vaig iniciar el març de 2003 però, abans, quan no existien les eines actuals, ja havia fet mans i mànigues per fer una cosa semblant. El nom és un homenatge a Salvador Puig i Antich, pel record de la bandera negra que es va penjar la matinada del 2 de març de 1974 a la presó Model, en el moment que va ser executat al garrot vil. Una bandera negra també és un senyal de llibertat. El vaig iniciar i el mantinc per publicar-hi tot el que em plau, sobretot afers i qüestions que són poc conegudes, tant de personals meves (textos, poesies) com de temes més polítics.» Xavier Borràs manté encara un altre bloc, *Ecodiari*¹¹¹, que tracta temes d'ecologia.

Borràs és un gat vell de la xarxa i, abans dels blocs, ja tenia una pàgina web personal: «No és que el bloc sigui millor que la pàgina web sinó que la seva utilitat és diferent. Això sí: és molt més eficaç. L'actualitzo, pel cap baix, de quatre a cinc cops al mes, però hi ha hagut setmanes que he publicat tres o quatre articles. El que m'agrada més és que tant puc publicar-hi des del web,

¹¹⁰ <<http://xavierborras.blogspot.com/>>.

¹¹¹ <<http://ecodiari.blogspot.com/>>.

des del correu com des del mòbil.» Permet que els lectors facin comentaris als articles perquè, diu, «crec que si algú vol ficar cullerada en alguna cosa que he dit està prou bé i és més interactiu. Però molta gent prefereix dir-me les coses a través del correu electrònic, sobretot els lectors fidels. Més que amics, diria que amb el bloc he fet uns quants enemics, pel fet que no em mossego la llengua, sobretot en qüestions de política domèstica. Fins hi ha un individu que em vol dur als tribunals per un dels meus articles.»

Afirma que està convençut que la classe política segueix el seu bloc: «Els serveis d'informació de Presidència en són addictes, perquè dóna pistes a alguns polítics perquè no acabin més malament del que estan.» Calcula que té una mitjana de quinze lectors diaris, amb pics puntuals: «Com quan l'atemptat de Madrid, amb gairebé 300 visites, pel fet que a la matinada ja havia avançat que, lògicament, no es tractava d'un atemptat d'ETA.» Un altre pic es va donar quan va publicar un article titulat «Més paràsits a la família»,¹¹² amb un fotomuntatge en motiu de l'anunci de l'embaràs de la princesa Leticia: «Només vaig tenir un comentari al bloc però vaig rebre quantitat de correus a la meva bústia.»

Com a periodista, no creu que escriure en un bloc sigui el mateix que escriure en un diari: «Jo parlaria d'un nou gènere i un nou "periodista". No és un dietari, sinó un bloc. Com a periodista, sempre he fet servir blocs, d'aquells petits, per prendre notes. És gairebé el mateix: els esborranys són els vincles, les notes esparses guardades en carpetes per temes, les imatges són les fotos. I el *weblog* és el mitjà on tot això es posa en solfa. Per a mi, el bloc total seria aquell que pogués ajuntar totes les eines de comunicació i art en un sol indret i, si fos possible, poder fer "directes". El periodisme en brut, viu, sense motiu.»

Xavier Borràs creu, com la majoria de blocaires, que una conseqüència important dels blocs en català és el fet que s'hagi ampliat el panorama comunicatiu en la nostra llengua, fins ara amb molt poca premsa en català: «A més, el fet que hi hagi eines per a fer blocs en català demostra fins a quin punt és un fenomen prou important. El nostre tarannà s'adiu molt bé amb aquesta forma de publicació. Espero que s'estengui com taca d'oli, de manera que hi pugui haver una xarxa sense fils a nivell dels Països Catalans i es pugui publicar al teu bloc des d'una borda del Pirineu. Quant a la incidència dels blocs en la societat, tenim casos com el de Flix i el de Sau, que diria que s'han publicat més coses als blocs que no pas a la premsa. Si més no, als blocs no estàs reprimat per l'empresa que et paga, pels anunciantis o per les subvencions del Govern. A més, a nivell social, els blocs estan ajudant a estendre la idea de compartir i de generositat.»

Quant al futur dels blocs, pensa: «A mitjà termini, es transformaran en mitjans per si mateixos, de manera que diversos blocs que tractin una temàtica s'ajuntarien en un de sol i esdevindrien un mitjà col·laboratiu. Els portals d'informació i els blocs estaran tan a prop que, finalment, hi haurà portals tipus *weblog* que seran més potents que un portal informatiu. És curiós que, tot i que la idea del bloc s'adiu molt a la del consum immediat (el déu actual), en canvi, la majoria són sense motiu, sense intenció d'engalipar-te o treure'n un profit immediat. Per això hi ha alguna cosa de zen en tot plegat.»

*Bitassa a lloure*¹¹³

Un mallorquí de Sineu, 41 anys, informàtic, és l'autor d'aquest bloc sobre cultura internauta i altres dèries. Benjamí Villoslada i Gil va obrir el bloc l'agost del 2004,

¹¹² <<http://xavierborras.blogspot.com/2005/05/ms-parsits-la-familia.html>>.

¹¹³ <<http://weblog.bitassa.net/>>.

perquè «em sembla la cosa més *xarxaire* després del correu electrònic. *Bitassa* és una paraula que va sorgir en converses amb el periodista Jordi Vendrell i significa “un caramull de bits”. Duu l’afegitó “a lloure”, una expressió que s’usa per Mallorca i vol dir “en llibertat”. S’escau al bloc perquè és un caramull de bits per parlar en llibertat d’allò que em ve de gust. També faig articles per a alguns mitjans, on s’ha de parlar del que t’encarreguen i amb el to que demanen. Aquí no. Per mi, explicar coses és una necessitat. Abans ho feia per correu electrònic, a llistes, amics. El bloc és una forma més eficient d’explicar coses. Costa diners, però és rendible: no hi ha ingressos directes, però dóna visibilitat.»

I també amics, explica: «He fet amistats a partir del bloc. I alguns amics d’abans del bloc m’han fet bons regals en forma de comentaris, possiblement perquè el bloc permet explicar més acuradament coses en les que ja coincidíem. En canvi, la importància de les visites és relativa: agrada que et llegeixin, però la quantitat no ha de condicionar res. El mes que vaig començar, rebia una mitjana de només cent visites diàries. Ara no vull canviar res per mor de tenir més visites. Estic avesat a parlar en grups petits.» Aquest desitjat format petit no evita que, a vegades, els articles de *Bitassa a lloure* surtin als primers llocs del cercador Google: «Això fa que els responsables dels llocs de què parlo vegin ràpidament els comentaris sobre el seu lloc. Alguns ho han solucionat de seguida i altres no han dit res, però he sabut que algun apunt meu havia provocat rebombori.»

Per a Villoslada, el millor del bloc és «poder explicar coses en un mitjà que s’adiu amb l’esperit de la xarxa: individual, de persona a persona, accessible, fàcil de trobar, seguir i mantenir». Creu que l’impacte dels blocs està essent més gran del que sembla: «Que a casa hi hagi una eina potent de publicació està incidint molt en la societat, però és tan natural que és silenciós. Les grans revolucions són així. El problema és voler-ho classificar com un gènere menor. No: aquí passa que cada persona és un editor en potència. Mai més no es podrà mesurar

de la mateixa manera la quantitat de publicacions que hi ha en català. No cal esperar que cap empresa s’hi posi ni que ho trobi econòmicament viable. Gràcies als blocs ja no depenem del tret de sortida –ni de gràcia– de cap empresari editor. I no és un gènere menor, és diferent. Està adaptat a una forma de llegir i escriure. Qui el sap aprofitar bé hi pot fer el que es proposi. És més fàcil posar-s’hi, veure resultats, la resposta dels lectors, no cal escriure fins omplir un llibre perquè en puguin demanar 15 euros, el poden llegir des de qualsevol racó del món.»

Villoslada, com es veu, n’està encantat: «És una nova forma de publicar, en petites dosis que no suposen cap inversió important i permeten la còpia de franc, amb resultats no gens menys útils que publicar en paper perquè, no ens enganyem, tret de poques excepcions, ningú no viu dels llibres que publica. Estic convençut que el bloc serà una forma prou important de publicar en català i ens esperen moltes sorpreses.» N’avança alguna: «Canviarà l’eina per a fer més diversa la forma de publicar. El nom *weblog* haurà anat bé per popularitzar el fenomen, però passarà de moda. Cada cop més continguts no estaran classificats per dates i no estarà tan clar si el que alguns fan entra o no en la definició de bloc. Ara tots publiquem en forma de diari perquè és el que ens deixa fer l’eina. Però és inevitable que cada cop els blocs seran més flexibles i quedarà desdibuixada la definició de bloc. L’important serà publicar a la Xarxa d’una forma pensada per a la Xarxa: en petites dosis regulars.»

Aquest futur té molt a veure amb les decisions de les empreses que fabriquen les eines per fer blocs, com és el cas de Google, propietària de *Blogger*, el lloc més famós a Internet que hostatja blocs gratuïtament i que aporta les eines per crear-los. A Villoslada el preocupa una cosa, d’aquestes grans empreses: «Guarden les bases de dades amb els apunts que va fent la gent als seus blocs. Existiran d’aquí a cent anys? Les futures generacions podran llegir-ho? Hi podem accedir mentre ells ens ho permetin. Suposo que, a poc a poc, els blocaires més experimentats s’adonaran d’aquests detalls.»

Flux ¹¹⁴

L'estiu passat, Vilaweb va publicar una selecció dels millors blocs en català, on sortien alguns dels que s'han esmentat i també aquest, *Flux*, que definia així: «Un bloc literari, el bloc de notes de l'escriptor Jaume Subirana, actual director de la Institució de les Lletres Catalanes. Subirana ha trobat en *Flux* i en la blogosfera un espai ideal per a la recerca i la reflexió: són anotacions que naveguen entre les impressions poètiques i el dietari clàssic. El bloc aporta sovint proses i versos d'altres autors. I aprofitant els recursos d'Internet, té cura i es diverteix cercant imatges que s'adiuen i reforcen el text. Hi escriu gairebé cada dia. És un bloc molt concorregut, malgrat que no contempla l'opció dels comentaris.»

Subirana no accepta comentaris, perquè diu que «vaig estar-hi pensant, però als blocs que m'agradaven els comentaris em semblaven una inevitable baixada de nivell, una autopista cap a l'endogàmia *bloguera* i una prova més que, entre nosaltres, massa gent confon anònim amb patent de cors per a la bestiesa i la mala educació. A més, si ja dubtava si seria o no capaç de mantenir viu el bloc, del que estava segur era que no tindria temps per anar responnent comentaris. Però suposo que la raó principal és que jo no em vaig plantejar el *Flux* com una experiència de diàleg en xarxa, sinó com una pota més del pop de la meua literatura... i els escriptors estem acostumats a escriure sols.»

Flux va veure la llum l'11 de novembre de 2003: «Feia mesos que seguia un grapat de blocs i una tarda vaig entrar a *Blogger* per comprovar si allò era tan fàcil com deien: passada una hora escassa començava, gairebé sense adonar-me'n, una aventura que no sabia gaire si anava de veres o no. Fins ara. Pensava que hi publicaria

fragments dels meus quaderns en paper. Després, cada vegada hi ha anat guanyant més pes l'escriptura directament digital. En vaig dir *Flux* perquè m'agrada la paraula, per fer un acudit privat (al meu darrer llibre hi ha un poema titulat així) i, sobretot, perquè em semblava i em sembla una bona imatge del que hi passa: l'anar fluint divers i potent d'aquests quaderns en línia, enllaçats i canviants.» Jaume Subirana ja tenia, amb anterioritat, una pàgina web personal però, diu, «són dues coses molt diferents. La plana està quieta i el bloc no para de moure's, de créixer i de canviar. La pàgina és un anunci i el bloc un quadern. També hi té a veure la tecnologia: per fer la pàgina vaig haver de contractar altra gent, mentre que el *weblog* només demana posar-t'hi.»

Com tots els blocaires, se'n mostra encantat: «Per a mi no és temps robat. M'agrada escriure, navegar per Internet, enllaçar coses (quan xerro, quan penso, quan treballo): mantenint el *Flux* faig una colla de coses que m'agraden, doncs.» I també n'estan encantats els lectors, una mitjana de noranta al dia, segons els càlculs de Subirana: «Jo no el tinc per un bloc popular (si la popularitat es compta amb mètriques) i en tot cas no he fet res perquè ho sigui, tret del fet d'escriure-hi el que hi escric i com ho escric. Sí que em sento seguit i comentat per gent que m'interessa i aquest és un veritable privilegi. Per a mi, un enllaç en un bloc de referència val més que un rècord de visites. Tinc un *feedback* moderat a través de missatges que la gent m'envia (els que em coneixen i tenen la meua adreça, evidentment). Més que pel *Flux* en concret, l'interès per la blogosfera m'ha permès conèixer gent que manté altres blocs que segueixo: per a mi, els responsables de *Combray*,¹¹⁵ *El llibreter*,¹¹⁶ *L'aeroplà del Raval*, *La Flaneuse*, *L'efecte Jauss*¹¹⁷ o *Quaderns*¹¹⁸ són una nova subespècie d'escriptor que m'agrada.»

¹¹⁴ <<http://jaumesubirana.blogspot.com/>>.

¹¹⁵ <<http://combray.blocat.com/>>.

¹¹⁶ <<http://llibreter.blogspot.com/>>.

¹¹⁷ <<http://lefectejauss.blogspot.com/>>.

¹¹⁸ <<http://quaderns.blocat.com/>>.

La satisfacció més gran que li dóna el bloc és: «L'escriptura i edició en temps quasi real d'alguna cosa que és literària i alhora més que això, el diàleg amb mi mateix i el que em preocupa o interessa, amb l'actualitat, amb els altres blocs... Suposo que no he abandonat perquè encara em fa il·lusió seure i recórrer en poca estona el procés sencer de l'escriptura a l'edició pública.» Per les moltes bondats que hi ha trobat, es declara sorprès de «l'èxit limitat de blocs, webs i altres eines en el meu gremi, el dels escriptors». Precisament, l'escriptura sovint agafa un caire periodístic als blocs, que Subirana no nega: «Amb una diferència que té dues conseqüències importants: amb un bloc tens una columna d'opinió, sense editor periodístic per sobre. Així doncs, per una banda pots parlar del que vulguis i en els termes que prefereixis i, per altra banda, quan comences et falta el ressò i la suposada legitimació de la capçalera.»

Comparats amb la premsa, els blocs tenen menys incidència en la societat catalana. Tot i això, diu: «És més gran de la que es pensen els que no hi pensen. Els blocs incideixen en un sector petit, però altament motivat i connectat amb altres instàncies. Mai no s'ha de menys-tenir la importància de les xarxes de relació, i els blocs en són una de ben interessant.»

Tros de Quònim ¹¹⁹

Aquest és, una mica, l'*enfant terrible* dels blocs en català. Ha estat el més votat dos anys consecutius en les votacions populars del premi Lletra, potser pel costum del seu autor de parlar clar. Ell es diu Antoni Ibàñez Ros, 41 anys, de Vallromanes, escriptor i professor de filosofia d'institut: «Escric el meu primer *post* de *Tros de Quònim* [TdQ] el matí del primer dia de l'any 2004. En principi, vol ser una continuació digital del meu llibre *Tros de Quònim, vademècum de sàtires*, guanyador del II Pre-

mi d'Humor i Sàtira Jaume Maspons. "Tros de quònim" és un dels meus insults preferits.» Antoni Ibàñez és l'exemple d'un luddita reconverit: «Estava en contra dels ordinadors, però, fa tres o quatre anys, el tracte diari amb els alumnes em va fer veure que havia d'actualitzar-me o em quedaria fora de joc i no els entendria. Ells em van ajudar molt al principi. Ara tinc molts webs i faig anar el *weblog* com a centre neuràlgic des del qual enllaço les altres pàgines.»

Li ha agradat tant l'invent del bloc que fins i tot n'ha fet un lema, *Nulle dies sine post*: «Escriure un *post* diari es converteix en un hàbit saludable. És una manera d'agafar ofici. L'escriptor es fa escrivint. Ni em costa peles ni en trec. Sé que és una bona plataforma per a promocionar-me, per a ser conegut com a escriptor.» Una de les seccions més divertides del seu bloc són els comentaris que hi fa la gent i que a vegades s'han convertit en batalles campals.¹²⁰ «El tema dels comentaris és pelut. He passat èpoques on els he tret, però un bloc sense comentaris està coix, mut, li falta la interactivitat amb el lector. Té un risc clar: els anònims, gent que t'insulta, comentaris desagradables. També els responc. Crec que aquesta interactivitat enriqueix molt el *blog*. La gent ha de poder dir la seva lliurement, replicar-te, criticar-te. La mitjana és de set a quinze comentaris per *post*. El rècord va ser de setanta comentaris, un dia que deixava a parir el Quim Monzó. La provocació forma part de l'estil de TdQ, una mica destraller, estripat, cínic. Provocar els lectors és estimular les seves neurones adormides, cercar una reacció. Hi ha més rauxa que seny, és clar, però res important. A més, els merders suposen augment de visites i fama.»

I així és: TdQ té entre 300 i 400 visites diàries, un nombre respectable per a un bloc personal. El 2 de novembre passat, arran del debat de l'Estatut a Madrid, arribava a les 700: «A banda dels comentaris, la gent m'envia molts *mails*. Més d'un *post* ha sortit dels suggeriments dels

¹¹⁹ <<http://trosdequoniam.blogspot.com/>>.

¹²⁰ <<http://www.freewebs.com/tonibanez/parlendeTdQ.htm>>.

lectors. La majoria de *TdQ*aires (assidus a *TdQ*) tenen *blog* propi. He fet força amistats a través de la catosfera, en general bona gent, tots ens solem ajudar. En persona, dec conèixer uns deu o quinze *bloguers*, però la xifra de coneguts virtuals és molt alta. La catosfera aplega molta gent, cada cop més.» Antoni Ibàñez va ser l'inventor del terme *catosfera*: «Sempre estic inventant paraules, neologismes, després veig que la gent els usa, com *catosfera*, *desvirtualitzar*, *audiopost*, *videopost*, etc. Hem hagut d'inventar-les sobre la marxa.»

Encara té a la màniga noves paraules, com ara *ciberescritura*: «És un nou gènere, potser estem a les beceroles de la nova literatura del segle XXI. També hi ha mancances a la catosfera: poca qualitat, molta gent obre un *blog* i fa faltes d'ortografia, o parlen de collonades. Un tant per cent molt elevat de *blogs* són totalment prescindibles, però serveixen perquè els seus autors n'aprenquin. Jo valoro l'esforç del *bloguer* adolescent que s'hi posa.» Quant a la seva experiència personal, destaca els problemes tècnics, «sobretot al principi, no en sabia res i tot ho he après jo sol o amb l'ajut d'altres *bloguers*», i les satisfaccions: «Moltes, escrius de franc, autoeditant-te, pots ser llegit arreu (tinc traductors a l'anglès, francès i castellà), et comuniques amb gent molt interessant, n'aprens molt, i la llibertat que et dona el *blog*.»

Per això, diu: «M'ho prenc molt seriosament, com si cada *post* fos el capítol d'una interminable novel·la, un diari digital sense fi. Em passo el dia pensant en possibles *posts*. Si estigués malalt, em penso que m'enduria el portàtil a l'hospital per *postejar* des del llit. Però no vaig mai massa a dins de mi mateix. És difícil no acabar parlant de tu i, per això, cal posar-se una màscara. *TdQ* no sóc jo exactament, sinó una de les meves cares possibles. De vegades la ficció es barreja amb la realitat i els lectors mai no saben si t'ho inventes o no. És divertit. Si no m'ho passés bé, ja ho hauria deixat. Faig el que m'apassiona: escriure. I tinc constància que la gent em llegeix: 300 persones cada dia. Quants escriptors poden dir això? A més, em publicito gratuïtament i conec persones molt interessants. No entenc com no hi ha més gent fent *blogs*.»

Ibàñez està convençut de l'aportació dels blocs a la cultura catalana: «Estem fent molt per la nostra llengua a Internet i no se'ns reconeix. La primera utilitat del *blog* és de tipus personal, però els *bloguers* també poden ser útils socialment: cada un pot explicar el que passa al seu carrer, al seu poble. I pot ser molt interessant perquè no està mediatitzat ni polititzat. La gent n'està tipa de les mateixes notícies a tot arreu i demana autenticitat, veritat i immediatesa.»